

Ebu Süfyanın zihninden her halde bir çok düşünceler geçiyordu. Yedi sene zarfında inanılmayacak kadar muazzam değişiklikler olmamış mıydı? Şimdi, Mekkelilerin lideri sıfatıyla ne yapmalıydı? Mukavemet mi etmeli, yoksa teslim mi olmalıydı? Bu düşüncelerin üzüntüsü ile Ebu Süfyan, görenlere sersemlemiş gibi göründü. Hz. Resulullah (S.A.V.) Mekke liderinin bu ıstıraplı ve helecanlı halini fark etti. Abbas (R.A.)'a onu alıp götürmesini, geceleyin misafir etmesini söyledi; ve ertesi sabah onunla görüşmeyi vâdetti. Ebu Süfyan geceyi Abbasla birlikte geçirdi. Sabahleyin, ikisi birlikte Allah'ın Habibi'ni ziyaret etti. sabah namazı vakti idi. Sabahın erken vaktinde bu telâşlı faaliyet Ebu Süfyan'ın görmeğe alışık olmadığı bir manzara teşkil ediyordu. İslâmî disiplin altında Müslümanların âdet edindiği bu erkenciliği ne Ebu Süfyan ne de Mekkeliler başkalarında görmemişlerdi. Ebu Süfyan, bütün Müslümanların ibadet için çadırlarından çıktığını gördü. Bazıları abdest almak üzere su bulmak için şuraya buraya koşuyorlardı. Bazıları da cemaatin saf saf dizilmesine nezaret ediyordu. Ebu Süfyan bu erken faaliyetlerde bir mana görememişti. Yoksa bu, kendisini korkutup harekettten alıkoymak için tasarlanmış bir plan mıydı?

Dehşet içinde kalan Ebu Süfyan sordu: “Bunlar ne yapıyorlar?”

H. Abbas (R.A.) “Korkulacak bi şey yok; sadece sabah ibadeti için hazırlanıyorlar” cevabını verdi.

Ebu Süfyan binlerce Müslümanın Hz. Resulullah (S.A.V.)'in arkasında saf bağlayıp onun emriyle muayyen hareketler –eğilmeler, yere kapanmalar, tekrar ayağa kalkmalar – yaptıklarını gördü. Hz. Abbas (R.A.) o nöbetçilik yaptığı için Ebu Süfyanla serbestçe konuşabiliyordu.

Ebu Süfyan sordu: “Pekala, şimdi ne yapıyorlar? Bakıyorum ki, Hz. Muhammed (S.A.V.)'in yaptığını ötekilerde yapıyor.”

“Şunun düşündüğü şeye bak! Bu sadece Müslüman ibadeti, ya Ebu Süfyan! Müslümanlar Hz. Resulullah (S.A.V.)'in emriyle her şeyi yaparlar –meselâ yemekten, içmekten bile vazgeçerler.”

Doğru. Ben büyük kral sarayları gördüm. Kısranın sarayında ve Kayserin sarayında bulundum. Fakat Müslümanların peygamberine gösterdiği kadar derin bağlılığı başka kavimlerin kendi

büyüklerine gösterdiğine şahit olmadım” (Halbiyya, Cilt 2, Sayfa 90)

İçki korku ve suçluluk duygusu ile dolu olan Ebu Süfyan sözüne devamla, Hz. Resulullah (S.A.V.)’dan kavmini (yani Mekkelileri) bağışlamasını rica etse acaba ne olur diye Abbas (R.A.)’a sordu.

Sabah namazı bitince Hz. Abbas (R.A.) Ebu Süfyanı, Hz. Resulullah (S.A.V.)’ın yanına götürdü.

Hz. Resulullah (S.A.V.) Ebu Süfyan’a sordu: “Allah’tan başkasının tapılmaya lâyık olmadığını hâlâ anlamadın mı?”

“Anam babam sana kurban olsun! Sen akrabalarına ve yakınlarına her zaman şefkat ve nezaket ve saygı gösterdin. Şimdi kanaat getirdim ki, tapılmaya lâyık bir başkası olsaydı, sana karşı bize yardımı dokunurdu.”

“Benim Allah’ın Resulü olduğumu da anlamadın mı?”

“Anam babam sana kurban olsun! Bundan hâlâ şüphe etmekteyim.”

Ebu Süfyan, Hz. Resulullah (S.A.V.)’ı Allah’ın Resulü diye kabul etmekte çekingen davranırken, İslâm ordusunun harekâtını gözetlemek üzere kendisiyle birlikte yola çıkan iki arkadaşı İslâmiyeti kabul etmişlerdi. Bunlardan biri Hakim bin Hizam (R.A.) idi. Biraz sonra Ebu Süfyan da onlara katıldı. Fakat, anlaşıldığına göre, samimî olarak iman getirmesi Mekke’nin fethinden sonra vuku bulmuştu. Hakim bin Hizam (R.A.), akrabalarını ve yakınlarını Müslümanlar acaba öldürecekler mi diye Hz. Resulullah (S.A.V.)’dan sordu.

Allah’ın Haibi (S.A.V.) şöyle cevap verdi: “Bu insanlar çok zulmettiler. Kan döktüler,, aşırı hareketlere giriştiler ve kötü niyetli olduklarını gösterdiler. Hudeybiye’de imzaladıkları barışı bozdular ve Huzaa’ya vahşice saldırdılar. Allah’ın tecavüzden masun ve emin kıldığı bir yerde harbetteler.”

Hakim (R.A.) “Haklısın, ya Resul Allah! Kavmim bütün dediklerini yapmıştır; fakat Mekke üzerine yürüyeceğin yerde Havazin’e hücum etmeliydin” dedi.

“Havazinler de zulüm yaptılar ve vahşilik ettiler. Dilerim ki Allah üç gayenin gerçekleşmesini bana nasip etsin. Mekkenin fethi, İslâmiyetin yükselmesi, Havazin’in yenilgiye uğratılması”

Bu sözleri dinleyen Ebu Süfyan Hz. Resulü Allah (S.A.V.)’a sordu: “Mekkeliler kılıç çekmezlerse, kendilerine aman verilir mi?”Hz. Resulü Allah (S.A.V.) “Evet, evlerinde oturup dışarı çıkmayan herkese aman verilecektir” cevabını verdi.

Abbas (R.A.) söze karışıp dedi ki: “Ya Resul Allah! Ebu Süfyan kendisini de düşünüyor. Mekkeliler arasındaki mevkiine ve rütbesine saygı gösterilecek mi diye öğrenmek istiyor.”

Hz. Resulü Allah (S.A.V.) şöyle cevap verdi: “Pek âlâ! Ebu Süfyanın evine sığınan herkese aman verilecektir. Silahlarını teslim edenlere aman verilecektir. Kapılarını kapayıp evlerinden dışarı çıkmayanlara aman verilecektir. Hakim bin Hizam (R.A.)’ın evinde oturanlara aman verilecektir.”

Bunları söyledikten sonra, Hz. Resulü Allah (S.A.V.) Ebu Ruveyha (R.A.)’yı çağırdı ve Sancağı Şerifi kendisine teslim etti. Ebu Ruveyha (R.A.) zenci bir köle olan Bilâl (R.A.) ile kardeşlik antlaşması yapmıştı. Hz. Resulü Allah (S.A.V.) Sancağı teslim ederken “Bu Sancak altında kim durursa ona aman verilecektir” dedi. Aynı zamanda, Bilâl (R.A.)’e Ebu Ruveyha (R.A.)’nın önünde yürümesini ve Ebu Ruveyha (R.A.)’nın taşıdığı Sancak altında aman bulunduğunu herkese ilân etmesini emir buyurdu.